

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾՆԿԱՆ

ԱՐԵՒԱԳԱԼ

Կը տեսնես լոյսն անա՛, բերկրութի՛ւն երկնածիւր.
Աշխարհի շունչերուն կը բանաս պատուանդ.
Սեմիզ մօտ կ'երգէ ծղրիքն անձանձիւր
Եւ կը զգաս սարսուղն հոգին արգաւանդ:

Դիտես քե՛ս ո՛ր դաշտէն, առջրւան ո՛ր ժամուն,
Արտոյսը կ'ամբառնայ զերդ աղաղակ մ'անկարծ,
Թելը անվեհեր, սիրտը սրտփուն
Ա՛յն ամպէն ալ վեր ուր խոհդ է քառած:

Դուն գիտես քե՛ս այգուն, ջինջ ո՛ր ջրակոյտէն
Կարմրալանջը կուգայ ըմպել գաղտագողի,
Եւ զոյգ հաւփայլներ, ծառէն ո՛ր ասէն,
Կ'երթան վարսակին դեպի դաշտն յուրքի:

Առաւօ՛տ մեծափառ. ովկիա՛ն գեղեցկութեանց...
Կը հնչեն զրարքնոց ծննդալի աւետաբեր.
Չե՛ր աշխարհն այլ եւս մուր եւ անքափանց.
Լօղիկն Աստուծոյ ծոպերն է պարզեր:

Կը գինովնայ հոգիդ համերգէն հոսանուտ
Որ, անհատին մեջտեղ, խօլանձաբէին ասէն,
Կը կարէ աս անդ իր հնչիւնը զուտ,
Կը դադրի, կը ծնի, կը ցրուի վերջէն:

Ո՛հ, արդէն մոռցած եմ մարդը, Չարի՛ իշխան,
Աշխարհը պղծելու իր մոլուցքը դժխեմ.
Եւ գո՛գ լրացուած ջուրով միջուրեան՝
Դեպի սուրբ արփին գրլուխս վեր կ'առնեմ:

Ու տարուած յորձանգի մ'աւրախութեան անհուն,
Չեմ անսաստեր այլեւս հրամանին երկնից,
Եւ աստուածութեամբ հոգիս պատարուն՝
Կը մտնեմ դռնէդ, Կեա՛նք Յաւիտենից:

Թրգմ. ՄԻԲԱՅԷԼ Ս. ԿԻՒՐՃԵԱՆ

ALFRED DROIN

